

Popgroep  
ontvoerd

de  
regel  
van  
3S

Reina Ollivier  
en Karel Claes



LANNOO



[www.lannoo.com](http://www.lannoo.com)

[www.ketnet.be](http://www.ketnet.be)

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst Reina Ollivier en Karel Claes

Foto's omslag © Joost Joossen en Shutterstock

Foto's flappen: © Joost Joossen en Jens Bogaerts

Grafische vormgeving: Studio Lannoo en Mieke Smalle

© Uitgeverij Lannoo nv / Ketnet, 2018

ISBN 978 94 014 4704 1

D/2018/45/143

NUR 283/284



## Einde van het concert

***Hallo, muzikliefhebbers, zijn jullie er nog?***

Een razend enthousiast 'JAAA!' galmt over het festivalterrein. Er zijn bijna twintigduizend mensen aanwezig. Ik ben blind, dus ik zie ze niet, maar ik hoor ze des te beter.

***Dat is prima, want ik heb goed nieuws. Samen maken we een daverend succes van dit benefietconcert voor de kinderen in Tiruba. Op dit ogenblik hebben we een bedrag ingezameld van... Willen jullie het graag weten?***

En opnieuw juicht de massa luidkeels 'JAAA!' Ik houd van deze directe communicatie met het publiek.

***Ik zal jullie niet langer in spanning houden. De teller staat op... één miljoen zeventhonderdduizend euro. Jullie horen het goed: één miljoen zeventhonderdduizend euro!***

Er stijgt een oorverdovend applaus op en ik voel me ontzettend blij. Dit concert is een initiatief van radio Sjeeker, de lokale radio van Westerdijk, waarvan ik een van

de presentatoren ben. We waren geraakt door een filmpje op YouTube waarin hongerige kinderen uit Tiruba met veel creativiteit en weinig middelen een popconcert organiseerden. Het is al zes jaar oorlog in Tiruba en de muzikantjes roepen alle kinderen in de wereld op om hen te steunen in hun vraag om vrede, zodat zij weer naar school kunnen gaan en een gewoon gezinsleven kunnen leiden. Geluidstechnicus Benny en ik wilden hen helpen door een lokaal benefietconcert te organiseren, maar het idee sloeg zo enorm aan dat het een groots concert werd met een paar internationaal bekende namen. Een ongelooflijk succes!

Dat gaf me de moed om een stap verder te gaan en een uitnodiging te sturen naar de leiders van de vechtende partijen in Tiruba. Na heel wat over en weer mailen met vertegenwoordigers van president Wutuhara en rebellenleider Foldie hebben we afgesproken dat ze allebei hun oudste zoon naar het concert sturen: Richard Wutuhara en Theo Foldie. Zij zijn ongeveer van onze leeftijd en allebei fan van True Roots, onze slotact. De president en de rebellenleider hebben afgesproken dat er tot het einde van ons concert een staakt-het-vuren zal zijn in Tiruba. En dat zette mij aan het dromen: kunnen we via die twee zonen eindelijk vrede brengen in Tiruba? Ik ga er in elk geval voor!

***Met dit concert laten we zien dat alle jongeren om elkaar geven en een vreedevolle wereld willen, waarin iedereen gelukkig kan zijn.***

Ik wacht even, want er breekt spontaan applaus los.

***Dank je wel! Ik ben blij dat jullie er ook zo over denken!  
Maar hier stopt het niet: blij samen met mij de media  
bewerken met onze roep om vrede in Tiruba!  
Ik ben heel trots dat ik als afsluiter van deze concertdag  
een lokale groep mag aankondigen die wereldwijd succes  
heeft. Ze traden al op in Amerika, Australië en Japan,  
maar staan vandaag voor jullie hier in Westerdijk. Het is  
een band met een gouden hart, want ze hebben beloofd om  
voor iedere aanwezige op dit concert één euro te schenken  
aan ons project. We zijn hier met twintigduizend, dus dit  
betekent een bedrag van twintigduizend euro extra voor  
de kinderen in Tiruba! Mag ik een geweldig applaus vragen  
voor deze sympathieke band met de fantastische lead-  
zanger James Travis: TRUE ROOTS!***

Ik maak me klaar om het podium aan de rechterkant te verlaten, want we hebben afgesproken dat de groep langs links het podium op stormt. Het publiek klapt juichend, maar ik voel geen trillingen van stampende voeten op de vloer. Ik hoor ook geen muziek.

‘Roos, praat de tijd vol’, zegt Dries paniekerig in mijn oortje. ‘True Roots is er niet!’

Ik draai mijn hoofd opzij van het podium, waar volgens afspraak Hassan staat.

‘Dries en Benny rennen naar het chalet van de band’, roept Hassan. ‘Vertel jij intussen iets meer over Tiruba.’

Ik hoor dat hij contact maakt met Dries en Benny.

‘Dries, Benny, horen jullie mij?’ vraagt Hassan gespannen. ‘Zie je iemand van de groep?’

Het publiek wordt ongeduldig en begint ritmisch de

naam van de groep te roepen: 'TRUE ROOTS, TRUE ROOTS!' Ik moet vlug iets zeggen, voordat de zaak uit de hand loopt. Met een brede glimlach steek ik mijn handen in de lucht, laat ze rustig zakken en maak golvende gebaren, alsof ik een woeste zee wil kalmeren. Het wordt langzaam stil.

***Jullie zijn een fantastisch publiek, maar mag ik nog even geduld vragen? De leden van True Roots zijn onderweg. Ze laden zich op om er een spetterend concert van te maken zodat we samen de kinderen in Tiruba onze warmste steun kunnen geven. Tiruba is een klein landje in Oost-Afrika, waar al zes jaar een burgeroorlog aan de gang is tussen rebellen uit het noorden en de regering.***

Terwijl ik dit vertel, luister ik tegelijk naar de gesprekken in mijn oortje.

'We hebben net Max Buelens, de manager, gesproken', hijgt Dries. 'Hij weet ook niet waar de bandleden zijn. Ze zouden zich voor het optreden klaarmaken in hun chalet en dan met de golfkarretjes naar het podium rijden.'

Ik begrijp niet wat er fout is gelopen. De leden van True Roots staan erom bekend dat ze vriendelijk en gemakkelijk in de omgang zijn. Geen aanstellerij of verwend gedrag, wat bij sommige popgroepen wel het geval is. Het concert vindt plaats in het vakantiepark Westersun met aanpalend pret-park. Iedereen logeert in de vakantiechalets: de optredende muzikanten, de leden van de organisatie, de security, Theo en Richard uit Tiruba en ook wijzelf.

***Wij wonen in een vredevol land en van die luxe zijn we ons niet altijd bewust, beste concertgangers. De kinderen uit Tiruba dromen van de vrede die wij elke dag hebben. De bevolking daar leeft vooral van landbouw, maar door de aanhoudende gevechten tussen het leger en de rebellen durven de boeren hun land niet meer te bewerken. De vechtende partijen beschieten mensen op straat en op de velden. De oogst is al voor het tweede jaar achter elkaar mislukt en de honger heerst nu overal. We willen helpen door voedsel en medische verzorging mogelijk te maken, maar we willen ook werken aan de toekomst. Er moet vrede komen in Tiruba!***

Ik word onderbroken door een luid applaus. ‘VREDE IN TIRUBA. NU!’ roepen ze met twintigduizend.

***Ja, we willen werken aan de vrede in Tiruba! Ik ben dan ook trots dat Richard en Theo uit Tiruba hier aanwezig zijn. Maar wie zijn Richard en Theo? Richard Wutuhara is de zoon van de president van Tiruba. En Theo Foldie is de zoon van de rebellenleider. Ze hebben elkaar hier voor het eerst ontmoet. We proberen hen straks samen op het podium te brengen en hopen dat ze zullen beloven om mee te ijveren voor vrede in hun land.***

***Intussen wachten we nog even op True Roots, die wat vertraging hebben opgelopen. Als opwarmertje draai ik hun prachtige versie van het John Lennonnummer ‘Give peace a chance’. Zijn jullie er klaar voor?***

‘JAAA!’ schreeuwt het publiek en ik gebaar naar de technicus dat hij het nummer van True Roots moet starten.

‘Hé wat is dat? Hé, stop! Kom terug!’ roept Dries in mijn oortje en ik hoor aan zijn ademhaling dat hij een spurt inzet.

‘Hassan, roep hoofdinspecteur Bellemans op’, schreeuwt hij. ‘Dit is een ontvoering!’

Ik zeg tegen de technicus dat hij muziek moet blijven draaien en haast me backstage. Ik grijp naar mijn walkietalkie.

‘Dries, wat gebeurt er?’ roep ik.

Dries antwoordt niet. Ik hoor dat hij nog altijd rent en dat er een voertuig met gierende banden vertrekt. En dan plotseling schoten! De knallen klinken afschuwelijk hard in mijn oortje.

‘Dries? Dries, wat gebeurt er?’ roep ik angstig.

‘James Travis, de gitarist en leadzanger van True Roots, is ontvoerd!’ antwoordt Benny nu. ‘Dries en ik zagen nog net hoe James in een busje gesleurd werd. Dries spurte naar de open zijdeur en toen hij daar bijna was, schoten de ontvoerders met een machinegeweer in zijn richting. Gelukkig misten ze hem. Ik zie Dries op dit ogenblik niet, maar hij heeft geroepen dat hij ongedeerd is!’

Instinctief grijp ik naar mijn hart en ik slaak een diepe zucht.

‘Niet alleen James, maar alle leden van de band zijn ontvoerd!’ hijgt Dries. ‘Ik zag hen op de vloer van het busje liggen met een net om hen heen. Vier ontvoerders



hielden hen onder schot. Met de chauffeur erbij zijn er minstens vijf ontvoerders!’

‘Maar Dries, ik zie je niet, waar ben je?’ roept Benny. ‘Je hoeft je niet meer te verstoppen, want de ontvoerders zijn weg!’

‘Even wachten, ik kom!’ zegt Dries en ik begrijp dat hij van de spanning onzichtbaar geworden is.

Die tijdelijke onzichtbaarheid is het vreemde gevolg van een ongeluk in de chemische fabriek van Dries’ vader. Die stierf daarbij en Dries raakte zelf zwaar gewond. Hij lag maanden in coma en iedereen dacht dat hij het nooit zou halen. Maar hij werd gered door dokter Vingerhoets toen die een risicovolle cocktail van medicijnen op hem uitprobeerde. Deze behandeling veroorzaakte een bijzonder vreemd en onverklaarbaar verschijnsel: als Dries zich erg opwindt, wordt hij onzichtbaar. Pas als hij rustig wordt, verschijnt hij weer. Slechts een paar mensen zijn hiervan op de hoogte en Benny hoort daar niet bij.

Tussen de klanken van de muziek hoor ik in de verte de sirenes van de politie.

‘Laat ze die sirenes alsjeblieft uitzetten!’ zeg ik tegen Hassan.

‘Wie? Wwat?’ stottert Hassan. ‘Ik begrijp niet wat je bedoelt.’

Ik vergeet vaak dat ik veel beter hoor dan andere mensen.

‘Hoofdinspecteur Bellemans komt met loeiende sirenes hiernaartoe’, leg ik uit. ‘Straks ontstaat er paniek!’

We moeten koste wat het kost chaos vermijden, want dit terrein is te klein voor de onvoorzien grote opkomst. Als er

paniek ontstaat, vallen er slachtoffers in het gedrang.

Ik luister ingespannen of er een reactie op de sirenes komt, maar het publiek blijft rustig. Niemand heeft blijkbaar gemerkt dat er iets gaande is omdat ‘Give peace a chance’ loeihard door de geluidsinstallatie schalt. Intussen is mijn advies aan Bellemans doorgegeven en zijn de sirenes uitgeschakeld.

‘Hoofdinspecteur Bellemans komt eraan’, meld ik aan Dries en Benny in mijn walkietalkie. ‘Gelukkig zijn jullie ongedeerd. We moeten snel beslissen wat we aan het publiek vertellen. Ik kan hen niet blijven afleiden.’

‘Ik stel voor dat we het rampscenario “Terrorisme” toepassen’, roept medeorganisator Benny door zijn walkietalkie.

‘Maar dit is een ontvoering, geen terrorisme’, protesteert Hassan naast mij. ‘Dat is totaal iets anders.’

‘We hebben geen draaiboek klaarliggen voor ontvoering. Wel voor een natuurramp, voor vechtpartijen in het publiek en voor terrorisme. Het moet dus een van die drie zijn’, zegt Benny.

‘Dan is “Terrorisme” de beste optie en doen we wat in dat draaiboek staat’, beaamt Dries, die rustig klinkt en blijkbaar weer zichtbaar is. ‘Anders moeten we improviseren en dat is met twintigduizend toeschouwers te riskant.’

‘Punt één in dat draaiboek is het publiek informeren dat het concert stilgelegd wordt en hun vragen rustig het terrein te verlaten en naar huis te gaan’, hoor ik de stem van Benny in mijn oortje. ‘Verdere informatie volgt via de media en op onze website. Dries en Hassan, jullie gaan naar het hoofdkantoor van het pretpark. Dat wordt

volgens ons draaiboek het crisiscentrum. Vang de politie op, informeer hen en vraag hun om discreet te zijn zodat de mensen niet ongerust worden. Is dat oké?’

‘Oké’, antwoordt Dries kort en efficiënt.

‘Maar kun jij het hier alleen aan, Roos?’ vraagt Hassan bezorgd.

‘Ik kom meteen naar Roos op het podium en onderweg vertel ik de medewerkers hoe we het concertterrein zullen evacueren’, gaat Benny verder. ‘Dat staat duidelijk beschreven in het draaiboek en we hebben dat eergisteren geoefend.’

‘Wacht eens even’, zeg ik. ‘Ik heb een beter idee.’

Ik grijp mijn telefoon en spreek het nummer in van D-NSKI, de deejay die na het optreden van True Roots op de dance party zou draaien.

‘Hey D-NSKI, Roos hier. We zitten met een probleem. True Roots kan niet optreden en we moeten ervoor zorgen dat we geen problemen krijgen met de twintigduizend bezoekers. Veel van hen kwamen speciaal voor True Roots en zullen uiteraard teleurgesteld zijn. Onze technicus draait nu muziek, maar kun jij zo snel mogelijk met je set beginnen?’

‘Roos, voor jou doe ik alles’, antwoordt de altijd vrolijke D-NSKI zonder een moment te twijfelen. ‘Ik race naar je toe, rol mijn materiaal naar voren, vertel de lichtmensen dat we over precies... even kijken... drie minuten van start gaan. Ik zal de dance party als een bom laten losbarsten. Beloofd!’

*‘You’re my hero!’* roep ik in mijn telefoon en ik hoor aan een haastige stap dat Benny net is aangekomen.